

2023/2024 2. szám

Lármába

ALIAS HANGZAVAR

**A pozsonyi Duna utcai
gimnázium diáklapja**

Kedves diákok, tanárok!

Elkészült a Lármafa második száma. Nagyon sok szerzőtől érkeztek értékes és szórakoztató írások, aminek köszönhetően a tartalom nagyon színes. Alapból van ismét interjú, ankét, riport, Mit szól hozzá?, izgalmas beszámoló egy Warhol-kiállításról és az iskolai könyvklubról, folytatódik Bálint regénye és Viator története. Újdonsággal is szolgálunk: a verseken kívül az újságban ezúttal olvasható két képregény is. Bízom benne, hogy mindenki talál ebben a Lármafa új kiadásában is valami érdekeset.

Kellemes olvasást és madáracsicsergős szép jó napokat kívánok!

BIANKA

IMPRESSZUM

FŐSZERKESZTŐ: Biháryová Bianka

TANÁRI FELÜGYELET: Fónod Marianna

MUNKATÁRSÁK: Kiss Bálint Béla, Sziegl Laura, Szabó Réka, Čerňanská Tímea, Porubská Andrea, Bukor Lilianna, Vörös Noémi, Ruggiero Cheyenne Alexandra, Popálená Izabella, Metzner Dóra

Mit szól hozzá?

„A magasugrás azért is fontos, hogy ha sietsz, és előtted elesik egy ember, át tudd ugrani“ – mondta iskolánk egyik tornatanára. Megkérdeztük, mit szól hozzá...

Dani, II. B: Ez szerintem is így van. Akármelyik tornatanár mondta, igaza van, és nagyon okos gondolatai vannak.

Urbán t. úr: Én mondtam ezt? A testnevelőtanároknak mindig igazuk van, a kérdés csak az, hogy flop vagy ollózó technikával fogod-e átugrani. De ha a másik oldalról nézzük, akkor inkább állj meg, és segítsd fel a bajba esettet, és ne próbáld átugrani!

Bálint, IV. A: Hamis, következő!

Anonym: Szerintem ez egy igazán profi meglátás mindennapjaink egyik legnagyobb és leggyakoribb problémájáról, és igazán ösztönöz arra, hogy én is megtanuljak haladéktalanul magasugrani.

Lilien, I. A: Persze, mert szokásom az embereket átugrani.

Egri t.: A mondat értékelését két részre osztanám:

1. A magasugrás fontos, mert minden mozgás nagyon fontos! – Ebben a tornatanárnak igaza van.
2. Saját tapasztalatból mondom, hogy ha előtted valaki elesik, az idősebb megy oda hozzá, hogy felsegítse. A fiatalok a mobiltelefonjukba bámulva észre sem veszik, vagy félrenéznek, és mennek tovább, vagy videózzák az eseményt, és felteszik a szociális hálókra. Persze, a kivétel erősíti a szabályt, mert vannak nagyszerű fiatal emberek, akik erkölcsben magasan felülmúlják bármelyik idősebb embertársukat. Ez nevelés kérdése, és nemcsak a szülők nevelnek, hanem a társadalom is. – A mondat második részét ezért teljes mértékben megértem.

Andi, II. A: Kikerülöm, és inkább elkések. Nem tudok magasugrani.

Fröhlich t.: Bianka, szerintem ez nem jó vicc, morbidnak tartom kissé...

Kami, III. B: Hát, valamilyen esetben jól jöhet. De nem tudom, mikor fogok én valahol embereket átugorni, főleg magassarkúban.

Angi, II. A.: Nem vagyok nagy szakértő, viszont szerintem kicsi az esélye annak, hogy valaki előttem essen el, de ha mégis, akkor nem kell tudni a magasugrás pontos technikáját ahhoz, hogy átugord. Egyébként meg szerintem a legtöbb ember megpróbálna megállni, nehogy belerúgjon.

Laura, IV. B: Jaj, belezavarodok a mondatba!

Anonym: Persze, ha valaki előttem elesik, az lesz bennem, hogy ugorjam át! Őszintén, ha sietsz valahova, minek ugord át? Inkább kikerülöd. Jobb megoldás.

Timi, II. B: Természetesen, ezt a tevékenységet mindennap szoktam gyakorolni.

Wittenberger t.: Nem értek egyet, ha valaki elesik előttem, nem ugrálni fogok, hanem lehajolni, hogy segítsek. Amúgy valamikor a tornaórán imádtam a magasugrást, pár másodpercnyi repülés érzését adta.

Csonka t. úr: Egyetértek vele, bár míg a magasugrásnál az a cél, hogy a lehető legmagasabb akadályt ugord át biztonságosan, addig a normál életben az, hogy ne sérülj meg. Ehhez tudnod kell végrehajtani a helyes technikát, és fizikailag is jó állapotban kell lenned, így a gyakorlással a személyiség minden aspektusát tudod fejleszteni. Összességében helytálló a kijelentés.

Bella, II. B: Nem kéne inkább segíteni neki, mielőtt átugrod?

Johanna, III. A: Ehhez még igen korán van nekem!

ChatGPT: Ez érdekes megközelítése a magasugrásnak. A tanár érzékelteti, hogy a sportolási készségeknek a mindennapi élethelyzetekben is lehetnek hasznos alkalmazásai.

KOMÁROMI SZÍNÉSZ EGY VILÁGSZTÁR KLIPJÉBEN

Béhr Márton sportos testalkata és fiatalos lendülete mellett a komáromi Jókai színházbeli alakításairól lehet felismerni. Hogy került A Pál utcai fiúk Bokája 2020-ban Melanie Martinez Teacher's Pet című dalának videoklipjébe? Mit gondol Marci a rajongóiról? És milyen szerepet kapott a Szlovák Televízió új sorozatában?

Hogy kerültél Melanie Martinez videoklipjébe?

Bejelentkeztem több kasztingügynökséghez, és egyszer kértek egy Melanie Martinez-videoklipbe. Nem tudtam, ki Melanie Martinez, ennek ellenére elmentem Budapestre a kaszting első fordulójára. Rajtam kívül még heten-nyolcan voltak ott. Először jeleneteket improvizáltunk, utána helyzetgyakorlatokat csináltunk. De aztán, talán pont egy Melanie Martinez-számra, vonaglóan kellett táncolnom, amit nem tudok. Nem is voltam rá hajlandó. Nem akartam így bohóckodni. Úgy éreztem, hogy nem sikerült a válogatás.

Csak a tánc nem tetszett, vagy Melanie Martinez zenéje sem?

Nem az én műfajom, de szerintem jó zenéi vannak. 1-2 számot hallgatok is tőle. Elismerem őt. Önazonos és nagyon ügyes csaj: ő írja a zenéket a videoklippekkel együtt. Nálunk egyszerre volt rendező és szereplő. Lehet, hogy a kasztingon pont abban láttak meg valamit, hogy elmondtam nekik a véleményem, mert visszahívtak a második fordulóra. Ott már találkoztam az egész stábbal, beleértve Melanie Martinezt. Először nem is tudtam, melyik közülük. A második körben Melanie adott nekem instrukciókat, és pár nap múlva felhívtak, hogy kiválasztott a biológiatanár szerepébe. Kiderült az is, hogy videoklipekből álló mozifilmről van szó. Akkor kerestem csak rá Melanie Martinezre, és megtudtam, hogy egy világsztár.

A legjobb barátoddal, Tóth Károllyal egymás elöl „lopjátok el” a szerepeket. Itt is ez történt?

Nem is emlékszem, hogy ő volt-e ezen a kasztingon. Hasonló típusúak vagyunk, így általában mindkettőnket ugyanarra a szerepre hívnak. Egyszer neki jön össze, máskor nekem. Megvan az oka annak, hogy a rendező kit választ ki közülünk.

Neked milyen volt Melanie Martineztel együtt dolgozni?

Kellemes, még ha fáradt is volt, mert előtte már sokáig dolgoztak. Kommunikált és meghallgatta az ötleteimet. Például az én ötletem volt, hogy amikor a tanár odamegy a kiszemelt csajhoz, egy bűvárszemüvegen keresztül nézi meg a dolgozatát. Azon mindenki nevetett. Ezenkívül van még egy-két általam kitalált gesztus vagy improvizáció. Hatalmas forgatás volt ez, Budapest külvárosában, egy kastélyban. Nagyon tetszett a helyszín hangulata. Még füstgépünk is volt. Minden részletet kidolgoztak. Például mielőtt engem Melanie ellökött, kivágták a kosztümöm hátulját, és adtak rám egy szíjas mellényt. Az asztal sarkaira és a földre párnákat helyeztek. Az adott pillanatban a mögöttem álló négy kaszkadőr gyorsan megrántott, és tényleg repültem több métert a levegőben. Szeretek ilyen veszélyesebb dolgokat csinálni. Ezt a jelenetet vettük fel utoljára, a 12-14 órás forgatás végén. De előkészületekkel és utómunkával együtt még tovább tart egy effajta klip elkészítése.

Hogy tudtad magad beleélni egy diákot molesztáló tanár szerepébe?

Itt igazából az a fontos, hogy összhang legyen a szereplők és a stáb között. A párommal megtaláltuk a közös hangot, szerencsére vonzalom és kémia is volt köztünk, úgyhogy jól jött ki a flört. Nem volt nehéz. Segített a partner. Magát a zaklatás problematikáját nem elemeztük, nekem csak leírták a forgatókönyvet. De gondolom, összefügghet Melanie életével, és feszegeti a mostani generációs problémákat is. Az egész klip egy fiatal lány útkereséséről és démonjairól szól.

A Teacher's Petet 26 millióan látták a Youtube-on. Nevezhetünk téged világsztárnak?

Nem, nagyon nem. Nem is csináltam ebből reklámot, ez számomra csak egy munka volt. Akik látták és tetszett nekik, gratuláltak. De biztos van, aki nem tud róla.

Mégis vannak csodálód, akiknek egy része Duna utcás. Milyen a viszonyod a rajongóiddal?

Nem is tudom, hogy válaszoljak erre a kérdésre. Örülök, ha át tudunk adni egy fontos üzenetet a nézőknek, ha eljönnek engem megnézni, ha érdekli és megérinti őket a művészetem. Ez teljesen pozitív dolog. Azt nem tudom megmondani, milyen a viszonyom azokkal, akik rajonganak értem. Ha gratulálnak, megköszönöm, ennyi. A színpadon és a kamera előtt állókat sokszor idealizálják, közben nem látják a mögöttük levő munkát. Nem vagyunk többek más hivatású embereknél. Megtörtént már, főleg a videoklip kapcsán, hogy küldtek nekem rajzokat, képeket, e-maileket... Általában dél-amerikaiaktól jöttek. Egy-kettőnek visszaírtam, de egy idő után már nem tudtam rá reagálni. A Duna utcás rajongóimnak csak azt üzenem: örülök, ha megérinti őket vagy hasznos gondolatokat indít el bennük bármelyik darab, illetve, ha van bennük szeretet a színház és a filmkészítés iránt. Látogassanak el a Jókai Színházba, és figyeljék, hogy a felvidéki magyar színjátszásban milyen lehetőségek vannak!

Ilyen lehetőség a Szlovák Televízió új, szlovák—magyar sorozata, amelynek forgatása már befejeződött. A Pressburgban Matusek Attiláé a főszerep, a tiéd pedig?

Egy főbb mellékszerep.

Az milyen?

Nem az abszolút főszerep, de attól még egy olyan szereplő, aki folyamatosan jelen van, és erősen befolyásolja az eseményeket. A Felvidéki betyárok bandájának a vezetője vagyok. Mi az összes epizódban benne leszünk. A Pressburg szerelmi történet, Matusek Attila és Anna Jakab Rakovská játsszák a szerelmespárt, ez a banda pedig a harmadik és a negyedik főszereplő. A történetről ennyit mondhatok el. Többet a Pressburg Facebook-oldalán lehet megtudni. Egyébként a sorozat kortalan, és egy mérföldkő a szlovákiai magyar színjátszásban. Ilyen még nem volt. Ajánlom a Duna utcásoknak, mert ők is pressburgerek, tehát róluk is szól, és a város egyedi hangulatát láthatják majd megelevenedni. Ez a sorozat a Pozsonyban tanulóknak egy külön kincs lehet majd. Humorosan és fiatalosan van megírva, közben nem semmitmondó. Ezenkívül nagyon szép a képi világa.

Színészként hogy osztod be az idődet?

Ez változó. Valamikor állandóan próbálok, ami megterhelő, de próbálom feszegetni a határait. Valamikor pedig sok a szabadidőm. Ilyenkor edzek, horgászok, biciklizem, küzdősportolok... A Jókai Színház pincéjében van egy konditerem bokszzsákkal, oda is el szoktam járni.

Beszéljünk a kezdeteidről. Milyen voltál gyerekként?

Szerintem nagyon jó gyerek voltam, pubertásként annál rosszabb. Elevenebb. Volt egy lázadó korszakom, amikor direkt nem azt csináltam, amit mondtak nekem. Például engedély nélkül elszöktem egy buliba. Sokat gördeszkáztam, buliztam, tipikus tinis dolgokat csináltam.

A lányok iránt mikor kezdte érdeklődni?

Oviban. Már akkor is volt szerelmem. Komolyabban talán alapiskolában, úgy hetedikes, nyolcadikos, kilencedikes koromban.

Gimisként pedig, ahogy egy interjúban nyilatkoztad: „makacs és önfejű” voltál.

Szétszórt voltam. A tanulásnál jobban érdekelt a lógás és a gördeszkázás. Csak akkor kezdtem tudatos lenni, amikor a felvételire kellett készülni, utána pedig az egyetemen. De attól még jó agyam volt, és a gimnáziumban 1-eseket, 2-eseket kaptam. Elsőként még kutatóbiológus akartam lenni. Aztán rájöttem, hogy érdekel rengeteg más dolog, amiért könnyen lelkesedek. Szerettem szavalni és színházba járni is. Végül azért döntöttem a színészet mellett, mert egyrészt tudok vele hatni az emberekre, másrészt mindig új akadályokat állít elém. Biztos hatottam az öcsémre is, mert már ketten színművészeti egyetemre járnak. De nem akarom, hogy a nyomdokaimba lépjenek. Találják meg a saját útjukat!

És most hogy írnád le magad?

Szeretem a kihívásokat. Nincs önbizalomhiányom, de azt is tudom, hogy a ráfordított időtől függ, mennyire lesz jó egy mű. Nyitottan és lazán állok a próbafolyamatokhoz. Fellépés előtt szokott lenni lámpalázam, de nem görcsölök rá.

Van tanácsod is, hogy lehet szerepléskor leküzdeni a stresszt?

Mindenkinek ajánlanom, hogy ismerje meg és vállalja fel önmagát. Jöjjön rá, hogy mik az erősségei, mik a gyengeségei, elemezze ki a reakcióit és az érzéseit... Folytasson pszichológiát saját magával szemben! Így sokkal könnyebben lehet bárhol dolgozni. Minden színész valahol pszichológus is, mert a szerepeken keresztül viszonyokat és érzéseket eleméz. Viszont neki is jót tesz, ha elmegy egy pszichológushoz. Én is voltam már, mindenkinek ajánlom. Sokan félnek tőle, de szerintem önmagunkkal szembenézni nem gyengeség, hanem a legbátrabb dolog.

Kiss Bálint Béla és Hromada Attila: Romok között

2. fejezet – Egy új kezdet – folytatás

- És mi a helyzet Lizával?
- Tetszik neked, mi? – kérdezte Luther gyanakodva. Dadogni kezdtem. Meglepett, hogy ilyen könnyen átlátott rajtam. – Meg tudom érteni! – folytatta.
- Tényleg rendes lány. Ha segítségre van szükséged, fordulj csak hozzá bármivel. Már hogy hozzám is lehet, de inkább hozzá. Érted, nem?
- Szerintem, amit itt Luther barátom próbál szavakba önteni, az az, hogy Liza sokkal jobb tanáccsal tud téged ellátni, mint jómagam.
- Jó, értem, de hogyan jöttél rá arra, hogy tetszik nekem? – érdeklődtem.
- Mármint... – már Lucas is mosolygott. – Elég egyértelmű.
- Láttam, hogyan bámultál rá. Egy ilyen dolgot egyszerűen nem lehet nem észrevenni, Alex! Ha felajánlaná, akkor csókolóznál vele? – kérdezte bőszipő kacsintgatás közepette.
- Mi? Hé, ott azért még nem tartok! De most, hogy mondod... – tekintetem Lizára tévedt, aki épp a táblára rajzolt. Luther valószínűleg észrevette, hogy elvörösödtem, hisz ezt egy igenlő válasznak könyvelte el.

A Lutherrel és Lucasszal eltöltött idő olyan gyorsan elrepült, hogy észre se vettük, ahogy ránk csöngettek az iskola csengői. A csevegés közben a többiek is megérkeztek az osztályba. Velük sajnos nem igazán volt lehetőségem megismerkedni, mivel az óra kezdetével rövidesen megérkezett az osztályfőnöknő is, hogy átadja nekem a tankönyveket. Ezután elkezdődött a tanítás.

Szörnyen unalmas volt, olyannyira, hogy minden csak egy homályos képként maradt meg az emlékezetemben, az egész osztály előtti felettébb kínos bemutatkozásomat kivéve. Hosszas szenvedés után vége lett az órának, és elérkezett a jól megérdemelt szünet. Igyekeztem kihasználni ezt a rövidke tizenöt perces, és megismerkedni a többiekkel, inkább kevesebb, mint több sikerrel. Kisvártatva a nagyszünet a végéhez ért, és jött a következő, majd a következő tanóra.

A bombázás óta senkivel sem tudtam igazán beszélni a gondolataimról. Minden, amit magam mögött kellett hagynom Kremmenben, az valóban ott is maradt. El kellett felejtenem az összes szívfájdalmam ahhoz, hogy boldogulni tudjak Berlinben. De igazából csak elrejtettem őket, és rettegve hallgattam otthon a rádióadásokat újabb hírek után. Titokban abban reménykedtem, hogy egyik napról a másikra bejelentik majd a háború végét, akármennyire is valószínűtlennek tűnt. Félttem, hogy Berlint is le fogják bombázni, és akkor már tényleg nem lenne hova menekülnünk többé. Egyedül egy személynek számoltam be ezekről az aggodalmaimról: Lizának. Ő pedig valóban meghallgatott, és kissé meg is tudott nyugtatni, akármilyen sötétnek, és reménytelennek tűnt minden. Nem tudtam, hogy ilyen rövid idő alatt ki lehet alakítani ilyen jó barátságokat. Az ilyesmihez valahogy sosem érttem igazán. A legutolsó agysorvasztó óra után végül elbúcsúztam újdonsült barátaimtól, és elindultam hazafelé, várva, hogy másnap újra láthassam őket.

3. fejezet – Balhé az osztályban

Berlin, 1944. április 1.

A mai nap jóval hamarabb érkeztem meg az iskolába, remélve, hogy több időt tölthetek majd új barátaimmal, az osztályban viszont még senki sem volt. Picit talán túl korán jöttem meg. A tanári asztalon egy vörös terítő feküdt, rajta pedig egy kissé elhervadt sárga virágcsokor állt. Kivettem a táskámból a kulacsomat, és öntöttem belőle egy kis vizet a vázába. Körbenéztem, mivel tölthetném el az időmet, más tennivaló híján viszont nekiálltam letörölni a táblát. Otthonos kis osztály, végre egy tanár sem ordibál benne, bár egy óra múlva ez már biztos máshogy lesz. A békés csendet az ajtó nyikorgása törte meg. Nagy örömmel, Liza lépett be.

– Szia, Alex! – köszönt mosolyogva, mire én a lehető legférfiasabb hangommal visszaköszöntem:

– Mióta vársz itt?

– Csak pár perce jöttem. Te mindig ilyen korán jársz be?

– Igen, így van még egy kis időm festegetni.

– Azta, szoktál festeni? – kérdeztem.

– Hogyne!

– Megmutatod az alkotásaid?

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne – mondta félénken.

– Csak nem szégyelled?

– Nem, szó sincs róla! Csak nem szívesen mutogatom embereknek. Picit félek a reakcióiktól.

– Mutasd meg nyugodtan! Úgy nem leszel világhírű művész, ha senki nem látja a munkáid! – feleltem.

– Rendben, de most csak a rajzaim vannak itt. Remélem ez is megteszi. – mondta, s elővett egy rajzfüzetet a táskájából. Gyönyörű alkotásokkal volt tele, a füzetben már csak egy pár üres oldal maradt. Tájépektől kezdve emberi arcokon át egészen a hibrid lényekig, minden szerepelt benne.

– Te aztán tehetséges vagy! – jelentettem ki, majd továbblapoztam az oldalakon, amíg észre nem vettem valamit, ami igazán felkeltette az érdeklődésem – Ez egy érdekes darab.

– Ne, ezt még nem szabadott volna megnézned! – kiáltott fel, s kikapta füzetét a kezemből.

– Mit akart ez ábrázolni pontosan?

– Semmit, csak téged rajzoltalak le, de még nincs kész! Azért jöttem be most ilyen korán, hogy be tudjam fejezni. Meglepetésnek szántam, mert hallottam a történeted – mondta lehajtott fejjel, majd újra megmutatta a rajzot.

– Imádom!

– Tényleg? – nézett rám Liza elpirulva.

– Hát persze!

– De hisz még kész sincs!

– Segíthetek, hogy hamarabb meglegyen? – kérdeztem, ő pedig egy bólintással válaszolt. Nem volt túl bonyolult dolgom, mindössze a színeket adogattam neki.

– A legtöbbször általában nincsenek oda a rajzaimért. Köszönöm, hogy neked tetszik.

– Ugyan, ezen nincs mit megköszönni! Szerintem káprázatosak – mint te – gondoltam magamban, viszont akármennyire is próbáltam, képtelen voltam kipréselni

magamból ezeket a szavakat. Liza a szemembe nézett, s rám mosolygott. Egy pár másodpercig, mintha megállt volna az idő. Visszamosolyogtam. Nem mondtunk semmit, de nem is volt rá szükség. Pillanatokon belül Dominik lépett be a terembe, Matilda kezét fogva. Amint meglátta Lizát, elengedte a lány kezét, s szégyenkezve leült. Intettem egyet Dominik felé, de neki voltak fontosabb dolgai is, mint hogy visszaintsen.

Felálltam és kitekintettem az ablakon. A gyerekek lassan bevonultak szüleikkel az iskolába, köztük pedig egy ismerős alakot vettem észre. Lucas volt az. Nem haboztam, már rohantam is le, hogy segítsék neki feljönni a lépcsőkön.

– Üdv, Lucas! – kiáltottam oda neki, még mielőtt a lépcsők elé érhetett volna.

– Szia, Alex! Segítenél felmenni az osztályba?

– Persze, ezért rohantam le hozzád! – mondtam neki vigyorogva, majd felsegítettem őt az első három lépcsőn. Ahogy elnéztem, ez volt a könnyű rész, mivel a mi osztályunk a második emeleten volt. Ezzel bele is kezdtem a nagy erőlködésbe. Ahogy felvittem kilenc lépcsőfokon, máris újabb kilenc szemezt velem. Miközben hátammal a lépcsők felé fordulva próbáltam őt valahogy felhúzni, szegény fiú majdnem kiesett a székéből. Más módszer után kellett kutatnom. Ezúttal Lucas volt az, aki a lépcsőkkel szemben ült, én pedig hátulról próbáltam őt feltolni. Ez a terv már valamivel sikeresebbnek látszott, a kerekesszék viszont annyira dőcögött, hogy Lucas szemüvege a földre esett, a lencse pedig megrepedt rajta. Visszatolattam két lépcsőfokot, hogy megpróbáljam felvenni neki, eközben viszont megcsúsztam, a tolószék pedig Lucas-szal együtt egyenesen a feljáró legaljára gurult vissza. Az egész szerkezet a hátsó kerekereire támaszkodott, és elkezdett hátra dőlni. A katasztrófa bekövetkezését két kéz állította meg, majd egy nagy lendülettel visszabillentette a kerekesszéket eredeti pozíciójába.

– Úgy néz ki, te sem vagy valami jó ebben! – mondta Luther. – Gyere, fogd meg az elejét, úgy majd egyszerűbb lesz felvinni! – jelentette ki, majd egy fél mosollyal az arcomon felemeltem a tolószéket. Miután feljutottunk a második emeletre, megkísértem a felsőmmel megtisztítani Lucas szemüvegét, remegő kezeim azonban betörték a megrepedt üveglencsét. Kínos kapkodás közepette visszahelyeztem a használhatatlanná vált szemüveget Lucas orrára.

– Bocsi!

– Semmi baj, ez már a hetedik. – mondta, s helyére igazította a ferdén felhelyezett szemüveget. – Amikor

Luther próbált levinni még tavaly, akkor sokkal jobban összetörött, mint most. Ezt még talán tudom használni. Múltkor egy picit felgyorsultunk a lépcsőkön, és nekimentünk Müllhausen tanár úrnak. Ha nem tudnád, Müllhausen egy igazi barom. Benne van a náci pártban és folyton molesztálja azokat a diákokat, akiknek a szülei nem tagok.

– Igen, már hallottam hírét.

– Szóval, a kerekesszék irányíthatatlanná vált és nekiment a tanár úrnak, akitől megkaptuk életünk legnagyobb büntetését. Luther, hányszor is kellett leírnunk, hogy: „Többé nem száguldozok a tolószékekkel az iskola lépcsőin!”?

– Hogy mi? Bocsi, nem figyeltem.

– Jól vagy? Úgy tűnsz, mintha nem itt lennének a gondolataid! – Luther ajkai megremegtek, ahogy feltettem a kérdést. Végül vett egy nagy levegőt, és így válaszolt:

– Az apámat kiküldték a frontra. – Lucas és én zavartan összenéztünk, majd végül ő szólalt meg először.

– Sajnálom. Figyelj, szerintem nem kéne aggódnod miatta! Így vagy úgy, de a háborúnak hamarosan vége lesz, és akkor majd úgyis hazaküldik. Addig se emészd magad emiatt, úgy sem örülne neki. Ő is biztos csak azt akarja, hogy az egyetlen és a legfontosabb feladatodra koncentrálj: a tanulásra.

– Lucasnak igaza van, a tanulás részen kívül, az már egy kicsit túlzás. Senkinek sincs joga ahhoz, hogy elvegyék tőlünk az apáinkat, hogy aztán élő lőszerként használják őket a fronton. Tudom, hogy Müllhausen azt mondta, hogy ez egy kötelező szolgálat a hazáért, de szerintem ez hülyeség!

– Szerintem is – helyeselt Lucas. – Érthető, hogy ez félelemmel tölt el, minden normális ember így reagálna. De ne csüggedj miatta! Mi itt vagyunk.

Luther vigasztaló szavainak hatására egy picit felvidult. Mire megérkeztünk az osztályba, még egy mosolyt is eleresztett, időközben pedig Liza is befejezte a rajzát.

Folytatás következik...

HÍREK

MÁR TUDJÁK, HOGY VANNAK A CSIRKÉK

Meg lehet fejteni a csirkék érzelmeit – igazolja Adrian David Cheok, a Tokiói Egyetem professzorának projektje. A tudósok olyan mesterséges intelligenciát hoztak létre, amely értelmezi többek között a csirkék éhségét, félelmét, haragját és elégedettségét is. Az állatok változó hangmintáihoz szintén hozzá lehet igazítani. A komplex matematikai algoritmusokban gyökerező technikán állatpszichológusokkal és orvosokkal dolgoztak együtt. A kutatók azt állítják: a rendszerrel nagy pontossággal tudják meghatározni a csirkék mentális állapotát. (hvg)

REPÜL A, REPÜL A... TAXI?

Repülőtaxi-hálózatot tervez működtetni 2026-tól Dubai városa. A járművek számára leszállópályákat építő Skyports cég szerint az elektromos árammal hajtott repülőautók technológiája környezetbarát, közlekedésük pedig a helikopterekénél csendesebb lesz. A repülőtaxi-ipar azzal érvel a szolgáltatás mellett, hogy a légi taxi használata csökkenti a forgalmi dugók számát és a környezetszennyezést. Bevezetése várható más országokban is.

KÉT MAGYAR IS NOBEL-DÍJAS LETT

2023 októberében három magyar is Nobel-díj-jelölt lett, közülük Krasznahorkai László író kivételével a külföldön tevékenykedő Karikó Katalin és Krausz Ferenc meg is kapták az orvosi és a fizikai Nobel-díjat. Karikó mikrobiológus és munkatársa a Covid-ellenes mRNS-alapú vakcinákkal kapcsolatos felfedezéseikért, Krausz és társai pedig az elektron mozgásához fűződő kísérletükért kapták a 11 millió svéd koronát. Krausz azt nyilatkozta, pénzjutalmát felajánlja a Science4People egyesületnek, amely az orosz–ukrán háborúval sújtott embereknek segít. (Napunk, TLx)

Yuri: ÖRÖK SZERELEM

Ha négy nő szereti ugyanazt a férfit, akkor a férfi hogyan tudna dönteni? Hiába választaná ki az egyik nőt, a többi három akár meg is ölné őt azzal a gondolattal, „ha nem lehet az enyém, akkor ne legyen senkié!” Nem akarta egyik nőt sem megbántani, mert furdalná a lelkiismerete. Eldöntötte, hogy kihasználja ezt a lehetőséget. Mind a négy gyönyörű nőt kielégítette, és mind a négyet feleségül is vette. Bár a négy nő nem ápolt jó kapcsolatot egymással, a szerelmükért bármit megtettek. Mindannyian szívből szerették őt, és érte még egymás társaságát is elviselték. Nem tágítottak mellőle, midenhová együtt mentek, mintha egy nagy család lennének. Úgy vágyódtak utána, mint a szellőre a meleg nyári napokon. A szerelem nekik örökké tartott, de az idő nem kímél senkit. A férfi lassan öregedni kezdett, ősz lett a haja, ráncos az arca, már csak bottal támaszkodva tudott járni. De a négy nő még ekkor sem hagyta magára, annyira lángolt a szenvedélyük iránta. Még a koporsója mellől sem tágítottak, úgy őrizték szerelmüket, mint egy anya a gyermekét. Hosszas gyászolás után, az egyik azt mondta:

– Annyira szerettem őt, mindig jó volt hozzám. Mindig azt mondogatta, hogy engem szeret a legjobban. Nem gondoltam volna, hogy újra ennyire hiányozni fognak ezek a szavak.

A három nő nyomban felkapta a fejét.

– Ez nem igaz, kedvesem, nekem mondta mindig, hogy úgy szeret engem, mint a virág a napfényt, mint a gyökerét a fa, mint a pompát a király...

– Nem, nővéreim, ne legyetek ennyire meggondolatlanok. Aki igazán szerette őt, az én voltam, viszonzásképpen, természetesen, ő is engem szeretett a legjobban.

– Ha ez igaz volna, akkor miért töltöttem vele én a legtöbb éjszakát?

– Édesem, mindig is rossz voltál matematikából, de nem tudtam, hogy ennyire.

– Te vagy az utolsó, akinek ezt kellene mondania.

– Ha nem mondta volna, hogy engem szeretett a legjobban, akkor már rég csak magamnak tudhattam volna. Nélkületek.

Észre sem vették az idő múlását, megállás nélkül vitatkoztak. Éveken át a sír fölött álltak és vitatkoztak. Szinte gyökeret eresztettek, de ez nekik fel sem tűnt. Nem akartak távol lenni szerelmüktől, nem érdekelte őket más férfi, nem érdekelték őket más szerelmesek, csak a halott férjük. Lassan ágakat növesztettek, a hajuk megnőtt, és lomb lett belőle, majd kivirágoztak. Szépen, lassan gyönyörű fákká változtak. Azt mesélik, hogy még most is lehet hallani, ahogyan a négy fa egymással vitatkozik, miközben a férjük forog a sírjában azzal a lelkiismeret furdalással, hogy egyiküket sem tudta eléggé szeretni.

ČAUTE, BURUNDANGA- RAJONGÓK!

Melecsky Kristóf több színdarabban szerepel — a Duna utcások egy hét leforgása alatt kettőben is láthatták. Hogyan tud két nap alatt a Komáromi Jókai Színházról a Szlovák Nemzeti Színházra hangolódni? Miért vonaglott a Burundanga című darabban, és a Nemzetiből mi céllal jött többedmagával a Duna utcára a Čaute osztálytermi előadással?

Szerdán Komáromban magyarul, pénteken már Pozsonyban szlovákul játszottál. Hogy tudsz ilyen gyorsan átváltani?

Néha nehéz nekem is követni, mikor, hol és milyen nyelven játszom. Megtörténik, hogy szlovákul kiesik egy „sa”, ezért előre fel kell készülnöm és koncentrálnom. Izgalmas több nyelven játszani, nagyon élvezem. Egy időben még a szlovák jelbeszédet is használtam a színpadon, akkor kimondottan nagy zavar volt a fejemben.

Annyira, hogy akár beszéd helyett jelbeszédrel válaszoltál, ha kérdeztek?

Csak sokkal többet gesztikuláltam, és jobban odafigyeltem a siketek beszélgetéseire. A hétköznapi rohanásban sokan nem teljesen veszik őket észre.

Én se vettem észre a magyar akcentust, amikor szlovákul beszéltél. Kétnyelvű vagy?

Nem, főleg az egyetemen tanultam meg szlovákul.

Az elég késő. Van tipped azoknak, akik szintén később kezdték el jobban tanulni a szlovákot?

Nem szabad félni, és sokat kell beszélni. Úgyis kijavítják őket, és így jobban megtanulják. Nekem a hangos olvasás segített sokat. Nem volt elég megtanulnom szlovákul, hanem a helyes kiejtést is el kellett sajátítanom. Az igazi fordulópont az volt, amikor elkezdtem szlovákul kimondani a gondolataimat. Ha rosszul mondtam, ha kimaradt egy „sa” vagy

„si”, kijavítottak, és elismételtem utánuk helyesen. Ez így aztán megmarad az ember agyában.

Meddig tart az egyik nyelvű színdarabról áthangolódni a másik nyelvűre?

Ha olyan előadásról van szó, amelyet már többször játszottunk, biztonságérzetem van a nyelvben. De azért reggelente öltözködés közben át szoktam ismételni a nagyobb monológokat. Ha reggel adok elő, akkor a szövegeimet azért is el kell mondanom, hogy bemelegítsem a számat. Mindig átgondolom, aznap milyen nyelvű darabokban játszom, és hol. Tagja vagyok a Trepp nevű színházi platformnak, együtt dolgozom különböző alternatív színházi társulatokkal, játszom a Szlovák Nemzeti Színház négy előadásában és a Komáromi Jókai Színházban is. Most a színház volt igazgatójával, Tóth Tiborral és színész kollégáimmal, Bérh Lászlóval és Tóth Károllyal együtt dolgozunk egy új vígjátékon. Sóska, sült krumpli a címe. Mindketten nagy szlovák sorozatszínészek: szerepelnek a Dunajban, Karcsi a Druhá šancában is. A vígjátékot márciusban kezdjük el próbálni, és áprilisban lesz a bemutatója. A címe: Sóska, sült krumpli, a rendezője pedig Hargitai Iván, a budapesti József Attila Színház művészeti vezetője. Munka közben sokat nevetünk és hülyéskedünk.

Ez nagyon sok szerep egyszerre. Nehéz egyikről másokra váltani?

Nehéz. Főleg az elején volt az. Régebben sokat meditáltam, de azt már abbahagytam. Vannak az előadásokon belül bizonyos támaszpontok, amelyeket el kell érni, el kell játszani, és azokra próbálok ráhangolódni. Jó átgondolni a szereplő főbb jellemzőit is, és hogy milyen viselkedés azonos vagy nem azonos azzal a szereppel. Mostanra a gyakorlat megteszi hatását, mert már gyorsabban tudok váltani az egyik szerepről a másikra. Az időmet is jobban be tudom osztani: nem három napon keresztül készülök egy előadásra, hanem csak az azt megelőző napon. Persze, vannak nehezebb színdarabok is, amelyekre több ideig tart fejben felkészülni, rájuk hangolódni. Ez változó. Már hosszú ideje foglalkozom ezzel. Nagyon sokat játszom, mindkét nyelven, úgyhogy muszáj felvennem a ritmust. És eközben még járok forgatni, híreket olvasni a tv-be és reklámokat szinkronizálni is.

És a Duna utcán is voltál a Čaute című tantermi előadásban.

Az egészet egy nagy projekt keretén belül szerveztük, amelynek a része a Szlovák Nemzeti Színház is. A projekt célja, hogy a színház kapcsolatot teremtsen a főleg középiskolás, 16—19 éves fiatal emberekkel, és létrehozzon egy olyan előadást, amely róluk, hozzájuk szól. A Čaute című előadásunkat két éven keresztül készítették, közben szakemberekkel, pszichológusokkal konzultáltak, és adatokat elemeztek arról, hogy milyen problémák érintik ezt a korosztályt. Végül a lelki egészség témája mellett döntöttek. Ebből írtak egy szövegkönyvet, megszólítottak minket, színészeket, és

elkezdünk dolgozni a darabon. Műhelyszerű munka volt, sokat beszélgettünk a témakörökről és a saját tapasztalatainkról is, így kialakult az előadás formája. A próbákon feszegettük a határainkat, hogy minél izgalmasabb legyen, hiszen egy osztályteremben korlátozottak a lehetőségek. Ennek ellenére be akartuk bizonyítani a diákoknak, hogy egy osztályban, székekkel is lehet színházat csinálni, nem kell hozzá füstgép és kamera. A Čautenak november végén volt a bemutatója...

És azóta már huszonegyszer eljátszottátok! Nem unalmas így?

Nem, mert mindig más a közönség, és mindegyik máshogy reagál. Ebből a szempontból mindig új, mert állandóan új emberek kíváncsiak rá. Januárban kezdtük el többet játszani, úgyhogy még az elején vagyunk a projektnek. Most főleg Pozsonyban turnézunk, és folyton más iskoláknak, más évfolyamoknak adjuk elő. Áprilisban megyünk Szlovéniába egy nagy ifjúsági fesztiválra, ahol ott lesz az összes európai színház, amely szintén részt vett a projektben. Mindegyik majd bemutatja azt az előadást, amelyet ezen belül elkészített. Más színház más témában dolgozta fel a fiatal felnőtteket érintő témákat.

Beszéljünk a Burundangáról! Milyen volt az előadás közben „bedrogozva” expresszíven vonaglani?

Jó. Vonaglottam már más előadásokban is, úgyhogy nem volt furcsa. Szeretem az ilyen helyzeteket. A nézők zavarban vannak és meghökkennek, hogy: „Jaj, színházban ilyen nem lehet!” Színészként pedig a válaszom: „De, lehet!”

A vonagló koreográfiákat a rendező, Matusek Attila találta ki?

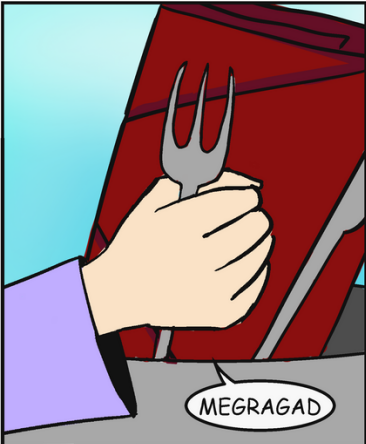
Gondolkodtunk, hogy amikor a darabban beüt a Burundanga szer, hogyan lehetne megmutatni, hogy a hatása alatt vagyunk. A koncepció az lett, hogy kis táncokkal szellemülünk át ebbe az állapotba. Ezeket közösen találtuk ki, de aztán sokat oldottuk őket Matusek Atival is. Nagyon szeretem és vicces, amikor a második felvonásban Skronka Tibi is velünk táncol, vagy amikor Béhr Marcinak van egy ilyen jelenete. Ezek aranyos dolgok.

Te pedig egyszer a földön feküdvé nyomtad föl-le magad. Kell ahhoz edzeni, hogy az ember így tudjon vonaglani?

Biztos jó, ha van valamilyen kondíciója, de amúgy nem olyan nagy erőfeszítés. Abból a szempontból talán kellemetlen volt, hogy mostanában egy picit problémám van a térdemmel.

AMIKOR NEM HOZZÁK KI AZ ÉTELEDET VAGY MÁR FÉL ÓRÁJA, ÉS TE AZ ÉHHALÁL KÜSZÖBÉN ÁLLSZ.

VERSEK

Szabó Réka: Idő

Hegyet rombolok,
Életet adhatok, de
Én gyilkos vagyok.

Nem menekülhetsz,
Én vagyok a végtelen,
Mindent felfalok.

Yuri: Ma, holnap, mindennap

A ma az ma van,
A holnap pedig holnap,
Aggódjunk inkább
Saját magunk miatt,
Olyan gyorsan véget ér,
Mint egy gyönyörű álom,
Itt az idő ünnepelni,
Én már nagyon várom.

Porubská Andi: Chemistry rizz

Lehet, hogy hülyeség,
Mit kettőnk közt érzek,
Mégis jobban vonzol engem,
Mint a kovalens kötések.
Pillantásod egy percre,
Hogyha rám vetheted,

Sziegl Laura: Remény

Vágyunk és élünk,
Félünk és csak remélünk,
Ér ez valamit?

Sziegl Laura: Megfelelés

Néznek le ők ránk,
Várják, mikor esünk el,
De ők se jobbak.

Kiss Bálint Béla:
A felhőhöz

Dús szürke, borús felhő,
Ki védsz engem Nap elől,
Hozzám nőttél, részem lettél,
Vigyáztál rám ott fentről.

Hozzám nőttél, részem lettél,
De már nem kellesz többé.
A virágnak eső után
Kell néha egy kis napfény.

Magnéziumszívem rögtön
Lángra lobban éretted.
Kettőnk közt a távolság,
Mint hidrogén atomsugárja,
Érzem, te vagy lelkem
Egyedüli kötő elektronpárja.

Porubská Andi: Reflektorfény

Harsona szól, halk fuvola játszik,
Szívem hegedűszó járja át,
Hangszerek és zenészek együtt
Húzzák a szerelem halk dallamát.

S e dallam halkan hallat bennem,
Vala mily kicsinyke fényforrást,
De erősödve, s világít még mint
Kóbor csillag egy kopár éjszakát.

Akár ha tükrök tükrében látnám
Magam, szemed fénye oly tiszta,
Sötét az éj, és az éjben folyton
Csak szemed tükre hív vissza.

Mondod: "szeretném, ha
szeretnének",
Nem vagy te tán csak látomás?
Képzeteemben élsz, s majd a tavasz
Legelső szellőjével tovaszállsz?

De onnan fentről, a pódiumról
Egy hús-vér ember néz rám vissza,
Kit hallgatva alattam a zsámoly
Csak boldog szerelmes könnyeimet
Issza.

Én nem tudok többé lábaimnak
Megparancsolni már egy
"megállj"-t,
Repülök könnyeden fel a színpadra,
S szemed téged immár közéről is
lát.

Reflektorfény árnyékában
meglátom,
Szemedben tűz, omlanak a
színfalak,
S a meglepett csend múltó
mámorában
Ajukunk (egy félig csókolt csókban)
egymáséra tapad.

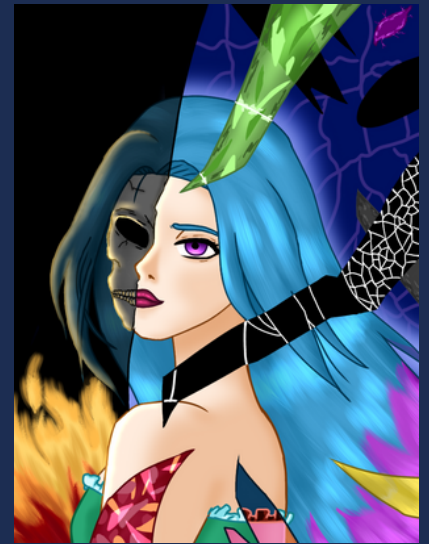
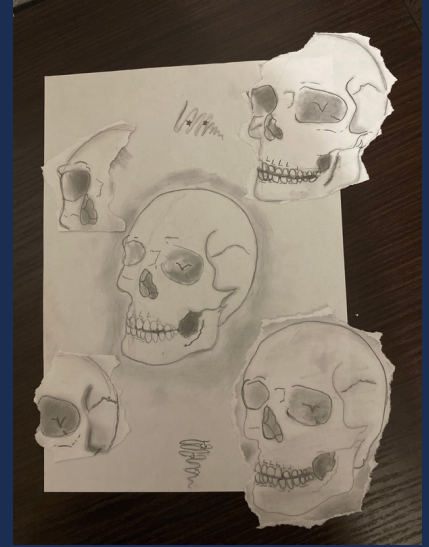
Biháryová Bianka: Rozprávka na dobrú noc

Vyrozprávam Vám to, ako to bolo,
Keď už robia všetci rozruch okolo.
Andrej Danko, predseda a poslanec,
Národníar a predovšetkým vlastenec,
Do stĺpu, keď už sa tiahlo do noci,
Nabúral a nezavolať pomoci.
Nechal tam stĺp a škvrnu od oleja,
Čo sa tiahla do garáže Andreja.
Nechal tam i ŠPZ-ku so škodou,
Doviedol tak políciu hneď domov.
Nula celých nula nula nafúkal,
Po pätnástich hodinách sa ponúkal.
Nemáme však pochybnosti v sebe mať,
Vraj nám bude Dúbravku on zametať.
Tým ukončím tento príbeh ja dneska,
Kapitána republiky Slovenska.

YURI: A NYÍLVESSZŐ

Nekünk, nyílvesszőknek saját akaratunk van. Tudjuk irányítani magunkat, sosem tévesztjük el a célt, megbízhatóak vagyunk. A társammal mindeketten megbíztunk egymásban. Ő használta az íjat, aminek segítségével még sebesebben szeltem át az eget. Szinte minden vadat el tudtunk ejteni. A kicsiktől a legvadabb lényekig. Miután elfogtuk őket, a társam a bőrüket és húsukat a vásárra vitte, így kereste a pénzét. Híresek voltunk a faluban, mivel egy olyan nyíl, mint én, nagyon ritka fajta. Emiatt sok vadász irigykedett a társamra, mivel az én segítségével mindig ő hozta a legnagyobb vadakat, mindig a mi vonzottuk a legtöbb vásárlót. A zsugori emberek néha néha felajánlották, hogy megvásárolnának, de a társam, szerencsére, hallani sem akart róla. Ahogyan teltek múltak az évek, úgy lettünk egyre híresebbek. Más falvakból is jöttek emberek látogatóba csak azért, hogy megcsodáljanak. És mivel én egy büszke nyíl voltam, még élveztem is. Viszont egy nap egy nemes lépett be a falunkba. A nemesek magasrangúak voltak, nem csoda hát, hogy minden falusi megijedt tőlük, és tartotta a távolságot. De a nemes ezt csepett sem érdekelt, csakis egy cél vezérelte. És az én voltam. Amikor megérkezett a társamhoz, és illedelmesen bekopogott, rögtön az üzletre tért. Ezeket, sőt, tízezreket ajánlott fel csak azért, hogy engem megvásároljon. De a társam mindet visszautasította, így a nemes erőszakhoz folyamadt, elloptak tőle, vagyis elraboltak. Na ez a nemes nagyon el volt telve magától, így még csak eszébe sem jutott, hogy kapcsolatot kelljen kialakítania velem. Neki az a nagy ötlete támadt, hogy ha már van egy legendás nyíla, akkor miért ne tudná levadászni a legendás sárkányt? Rögtön felment a hegy csúcsára, hogy megküzdjön a sárkánnyal. Most, komolyan, még egy ilyen idiótát! Egyetlenegy nyílvesszővel nem tud leteríteni egy sárkányt. Így, amikor kilőtt az íjával, egyszerűen vettem egy éles kanyart a levegőben, és elkezdtem az ellenkező irányba sűrítetni. Csak sűrítettem és sűrítettem, mígnem a társam házába csapódtam. Kinyílt az ajtó és a társam boldogan, könnyes szemmel vett magához, mert tudta, hogy sosem hagynám cserben.

A MÚLT SZELLEME

Antoine 2

- Krémszínű mellényhez nem húzhatsz barna cipőt, ha a zakód fekete! - korholt Margaret néni, amint indulás előtt a tükörben igazgatta a haját.

- Egyáltalán, hogy jutott ilyen képtelen színekombináció az eszedbe?! Mégis, hogy fogsz így az ifjú hölgyekkel táncolni? - kérdezte.

- Ne aggódj, nénikém, nem terveztem aratalálósdit játszani - gúnyolódtam. Margaret egy keserű sóhaj kíséretével odafordult hozzám.

- Mintha csak az apádat hallanám! Addig halogatta a házasság gondolatát, amíg csak lehetett. Szegény mamáék csak az eljegyzését érték meg... Pedig milyen nagy gonddal szervezett volna esküvőt a drága Helene - mondta, és láttam, hogy apró könnyecsek gyülekeztek a szeme sarkában, így inkább nem is firtattam tovább a dolgot. Amikor elindultunk az estélyre, furcsa érzések kezdtek el kavarni bennem. Talán mégsem kellett volna szó nélkül elmennem otthonról. Elvégre a szüleim a javamat akarták, az, hogy nem sült el valami fényesen az egész, arról nem tehetnek... Útközben a kocsi függönyét félrehúzva kémleltem a tájat. Ködös este volt. A fák koronáját gyengéden szőtte át a köd fonala. Az utcai lámpák enyhe fénye megvilágította azt a pár járókelőt, akik az utcán bolyongtak. Néha elgondolkodom, milyen is lenne mások bőrében. Vajon nekik milyen gondjaik lehetnek? Miben láthatják az apró örömeiket? Hasonló helyzetben lehetnek, mint én? Gondolatmenetemből nénikém sóhaja szakított ki.

- Remélem, a kicsik ellesznek otthon nélkülünk.

- Ne aggódj, kedvesem, Isabell biztosan gondjukat viseli - nyugtatta meg férje. A házvezetőnő csakugyan tudott bánni a gyerekekkel.

- Mindig is csodáltam, ha valaki értett a kicsik nyelvén - tettem hozzá a beszélgetéshez.

- Ne aggódj, Antoine, majd ha te is apuka leszel, beletanulsz - mondta Margaret, erre a gondolatra azonban elsápadtam. Nem akartam ide terelni a témát. Ezt a többiek is észrevették, úgyhogy az út további részét csendben tettük meg. Nekem meg egyre csak a múlt körül kavartak a gondolataim.

Megérkeztünk. Az előttünk álló ház külseje nem volt fényűző, mégis elegáns és elragadó volt. A háromemeletes ház ablakai felett egy-egy madáralak díszelgett, a kaput pedig oszlopok vették körbe. Beléptünk, s a folyosóra beszűrődő hangfoszlányok mintha émelyítő hatással lettek volna rám - szinte mágnesként vonzottak a bálterem felé. Bent ezernyi gyertya adta a világosságot, a levegőben pedig érezni lehetett a hölgyek parfümjét, ami keveredett a frissítők asztalától jövő illatokkal és azzal a jellegzetes szaggal, ami mindig azt jósolta: bármi megtörténhet. A zene egy kellemes keringőre váltott, mire több pár a táncparketre lépett. Őket figyelték a szigorú anyukák a terem

szélén, és itt-ott hallani lehetett még a régi barátok kacaját vagy a tapasztalatlan udvarlók nyelvbötléseit. Erre elmosolyodtam. Franciaországban az ember szinte rá van kényszerítve a folytonos bókolásra, így a házasulandó embereknek hamar bele kell tanulniuk a csábítás technikájába. Nénikémék is eltűntek a suhanó szoknyák és az óvatosan lépkedő táncoló lábak között. Egyszer csak a vállamat paskolta egy apró kéz. Megfordultam, a házigazda állt előttem, Schiffer asszony.

- Annyira örülök, hogy látlak, kedvesem, Gréti már rengeteget mesélt rólad! Remélem, nem csak rövid időre jöttél, ugyanis rengeteg embernek kell, hogy bemutassalak! - és ezzel a pöttöm, mégis elég erős fogású nő magával húzott egy kisebb csoport felé. Elegáns, már középkorú emberek társasága fogadott, leginkább anyukák. Csak ezt ne! Áradó kérdéseikkel pár pillanat alatt belém fojtották a szót, miszerint: Meddig maradok? Nős vagyok már? Mikor tervezek házasodni? Tisztességes üzletekben veszek részt? Mikor lenne időm megismerni a lányait? A mamák tudakolódzásának keresztüzéből egy fiatalember mentett ki.

- Ugye kap levegőt az újonc? - kérdezte egy hozzám hasonló korú férfi. Némán, balga mosollyal bólogattam, mire ő így szólt:

- Ha nem haragszanak meg a kedves hölgyek, elviszem az urat egy kis férfi csevegésre. Csupán száraz, üzleti ügyekről lesz szó, ígérem. - Mikor végre távolabb kerültünk a kíváncsiskodó asszonyoktól, fellelegeztem.

- Köszönöm, nem tudom, meddig bírtam volna még - fújtam ki a levegőt. - Antoine - nyújtottam a kezem, mire ő megrázta.

- Tudom, Filip - mondta. Kérdően néztem rá.

- Barátom, látom, hogy nagyon el vagy veszve. Itt már mindenki tud rólad - kezdte -, elvégre egy olyan fiatalember, mint te, kiváló új préda az ilyen anyukák számára, szóval egy hete már csak rólad csámcsognak. - Ezen megdöbbsentem.

- Én meg azt hittem, majd csendesen elvegyülhetek a tömegben - sóhajtottam. Filip felnevetett

- Azért annyira nem nehéz őket lerázni. Én már beletanultam.

- Tudod, otthon a korunkbeliek többet foglalkoznak a fiatal hölgyekkel.

- Csak azt ne mondd, hogy házasodni jöttél! - hökkent meg.

- Dehogy, még az kéne. Csak pár nyugalmas hetet szeretnék, amikor végre elgondolkodhatok az élet nagy dolgairól - mondtam.

- Csak nem egy ifjú költővel van dolgom? - kérdezte. Hevesen rázni kezdtem a fejem.

- Gyerekkoromban a művészet legkisebb csíráját is belém fojtották, elvégre szüleim szerint abból nem lehet megélni. - Erre megértően bólintott. Ekkor láttam meg a válla mögött Őt.

- Megbocsátasz egy pillanatra? - vettem oda, s a válaszát meg sem várva indultam a különleges lány felé, akivel délelőtt találkoztam. Azúrkek ruhájának szegélyeit csipkék díszítették, loknis haja pedig elegánsan fel volt tűzve, egy-két kósza tincs belelógott az arcába.

- Elnézést, hölgyem, felkérhetem egy táncra? - kérdeztem odaérve hozzá, mire ő megfordult. A tekintetünk találkozott, és attól a pillanattól fogva már csak őt láttam.

Nyílt nap

2024.

Február 9-én iskolánk ismét megnyitotta kapuit a hozzánk készülő kilencedikesek számára. Szerencsére, az előző években sem volt kicsi az érdeklődők száma, de az idén tovább nőtt: 88 diákot (de emellett sokan betegség és egyéb okok miatt nem tudtak jelen lenni) és több mint 40 kísérőt üdvözlünk ezen a pénteki napon.

Először minden jelenlévő meghallgatta a megnyitót a tornateremben, majd Kulcsár tanárnő prezentációját az iskoláról. Abból megtudhattak mindent a programjainktól kezdve egészen a továbbtanulási arányokig (ami nagyon szép szám, ahogy sok más adat is). Ezután különváltak a kísérők a diákoktól, innentől eltérő program várt rájuk.

A kísérőknek a továbbiakban beszélgetés következett az igazgatónővel és a helyettesével, mi pedig ezalatt lekísértük a diákságot az ebédlőbe, ahol egy kis harapnivaló mellett bemutattuk nekik a DÖK működését, majd kérdezhettek és beszélgethettek egyaránt velünk és egymással is.

Innentől kissé formális rész következett: a Dunastar képviselői bemutatták termékeiket és elmondták, hogyan és miért is működik pontosan egy diákvállalkozás. Ezután a tantárgyi bemutatók következtek:

tanárnők és tanár urak beszéltek a társadalomtudományok, a magyar, a matematika, a biológia és egyéb órák menetéről, emellett a különböző versenyekről, programokról és kirándulásokról. Az informatika bemutatóján az iskola robot klubjának tagjai (persze robotjaikkal együtt), a kémián pedig egy kísérlet révén két önként jelentkező kipróbálhatta milyen az, ha tüzet gyújtanak a tenyerében.

Délben be is fejeződött a program, és a sok kilencedikes zsbongva távozott. Szervezőként nekünk legjobban a sok pozitív visszajelzés esett, nem egy tanuló szívébe beleszólt magát az iskolánk ilyen rövid idő alatt, és sokuktól hallottuk vissza, hogy ezután mindenképp ide szeretnének jönni. Reméljük mindegyikük lelkesedése kitart, és immár ismerős arcokat látunk viszont a felvételin és később a beíratkozáson is.

CSINÁLJATOK VELEM AZT, AMIT AKARTOK

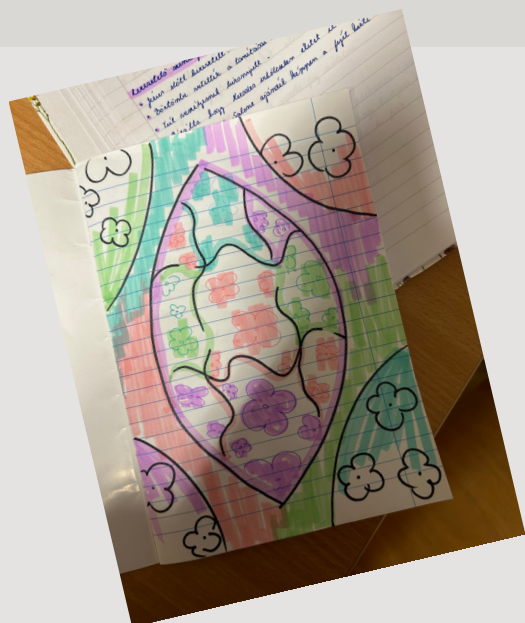
M

a délután megházasodtam. Majd másnap is. Meg azután is. Minden egyes alkalommal házasodnom kell. Most komolyan, nem tudnának kitalálni valami más? Agyamra megy,

hogy már fűvel-fával összeházasítottak. Miért nem játszanak inkább valami mást? Talán minden kislány álma, hogy megházasodjon és gyerekei legyenek? Sosem fogom megtudni, mert nem is érteném meg. Hiszen én csak egy műanyag tárgy vagyok, azért létezek, hogy játsszanak velem. Napokon át csak ezen gondolkozom a sötét dobozban. Miért pont menyasszonyruhát készítettek nekem? Úgy hordanék valami mást. De nem, az én kis életemnek csak egy szabálya van. Hagyd, hogy tegyenek veled azt, amit csak akarnak.

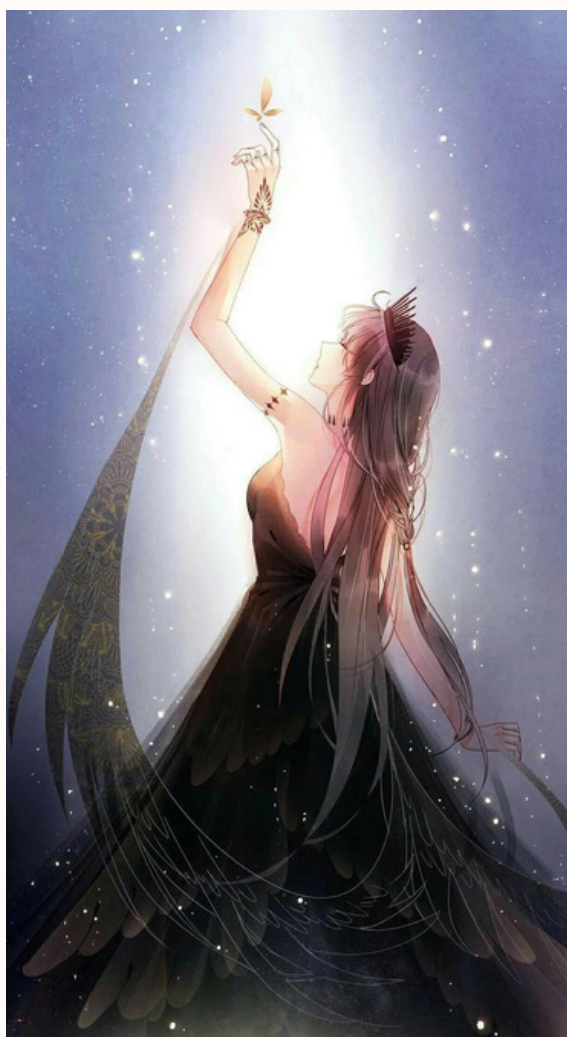

Yuri

YURI: KIRÁLYNŐ LETTEM

Szeretek királynő lenni. Akkor úgy érzem, hogy az egész világot én uralom, és mindenkit le tudok győzni. Így ma elhatároztam, hogy megint királynő leszek. Kidobáltam a ruhákat a szekrényemből, végül ráakadtam arra, amit kerestem. Gyönyörű, rózsaszín, fodros hercegnős ruha volt az. Egy királynőnek nagyon fontos, hogy a lehető legrózsaszínűbb és a legfeltűnőbb ruhát vegye fel. Ezután következett a magassarkú cipő. Egy királynő számára az is nagyon fontos, bizony ám. A kezembe vettem a varázspálcámat, mivel tündér is akartam lenni. De valami hiányzik. Mi is? Ó, megvan, a korona. A legfontosabb dolog, ami egy hercegnőnek kell. Felemeltem a koronámat a játékdobozból, majd ünnepélyesen megkoronáztam magam, hiszen egy királynőt meg kell koronázni. Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó, és belépett anyu. Amikor meglátott, felsikoltott, majd rögtön elővette a fényképezőgépet. Büszkén álltam a gyerekszoba közepén, miközben anyu fényképezett eszeveszettül. Imádtam királynő lenni. Ennél nincs is jobb dolog a világon. Persze, csak a palacsinta után.

KÖNYVKLUB

LEGYETEK TI IS A DUNA UTCÁS KÖNYVKLUB TAGJAI!

Mindig is hiányzott nekem, hogy művelődjek az irodalomórákon kívül is, ezért nagyon megörültem, amikor Fröhlich tanárnő megkeresett minket ötletével. Az alapkonceptió egy olyan közösség volt, ahol megoszthatjuk véleményünket, hasonló érdeklődési körű korunkbeliekkel (felnőttekkel egyaránt) boncolgathatunk érdekes témákat, folytathatunk beszélgetéseket.

Természetesen beleegyeztünk, így került sor az első összejövetelre, október közepén, szerdán, a hetedik órában, ahol az első olvasmányunk, Szerb Antaltól az Utas es holdvilág világába csöppentünk.

Röviden megismerkedtünk az író életpályájával, aztán mindenki kiemelte a számára sokat jelentő idézetet a műből. Rendkívül lenyűgöztek a választások. Szintén kiveszésre került a történet, amiben a főszereplő elveszi feleségét, gondolván benne rejlik boldogsága, később viszont magányosan bolyong a sikátorokban az élet értelmét kutatva. Ha valaki netán azt hinné: „Te jó ég, biztos valami kőkorszaki könyvet olvastatnak velem, amiből egy kukkot nem fogok érteni”- ez egyáltalán nem igaz. Kifejezetten

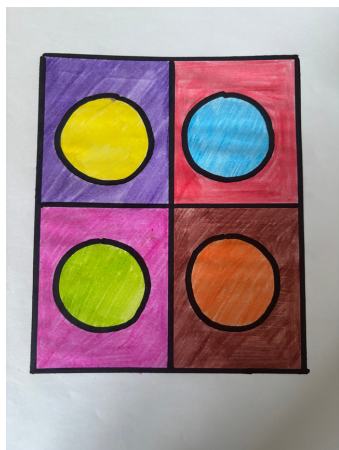
érthetőnek találtam a nyelvezetét, a cselekményszál is lebilincselőnek bizonyult. A találkozó végén elkészítettük a plakátot a regényről, különböző nyilakkal ábrázoltuk a főhősök közötti kapcsolatokat. Nem szabad megfeledkezni az eszmefuttatásokat színesítő házi süteményekről, kellemesen forró teáról és egyéb finomságokról sem!

Második olvasmányként Márai Sándor: Az igazi -egy válást mesél el férfi es női szemszögből- ebből a feleség látókörében íródott részébe vágtunk bele, szerintem nagy sikerrel, mindenkit magával ragadott a stílus. A férfi nézőpontjával áll majd össze a kép, de ez már a következő könyvklubos találka témája. Olvasd el, és megtudod!:)

Ha legalább egy kicsit is érdekel az olvasás, irodalom, szeretnél olyan alkotásokhoz jutni, melyekhez magadtól tuti nem nyúlnál, csatlakozz hozzánk! Bárkit szeretettel várunk!

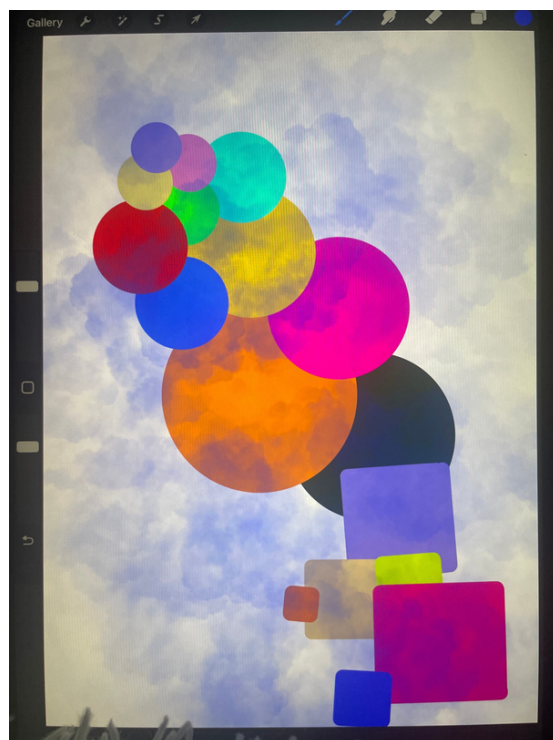
Popálená Izabella

OLVASSUNK EGYÜTT!

EGY WARHOL- KIÁLLÍTÁS MARGÓJÁRA

Egy hűvös szerdai napon osztályunk Fónod tanárnő kíséretében útnak indult, hogy megnézzem egy kiállítást Andy Warhol képeivel. Mikor odaértünk, láttuk, hogy még várnunk kell egy kicsit, ugyanis a kiállítást csak 11 órától lehetett megtekinteni. A várakozást azonban hasznosan töltöttük: utánanéztünk a művész életének az interneten, illetve a képeit ismertető szövegekkel is elkezdtünk barátkozni. Sok érdekes ténytet tudhattunk meg magáról az alkotóról: tevékenykedett grafikusként, filmrendezőként és fotósként is, művei a pop-art korszakának jelentős darabjai. A ruszin származású Warhol pályáját reklámok rajzolásával, különböző lapok dolgozójaként kezdte. Kirakatdekorációkat is készített, ám eleinte műveit egyetlen galéria sem fogadta be. Első kiállítása 1952-ben került megszervezésre. Hírességek portréival 1962-ben kezdett el foglalkozni (egyik leghíresebb alkotása Marilyn Monroe képe), egy évre rá pedig megszülettek a máig kedvelt, avantgárd stílusú filmjei, mint például: Sleep, Kiss, Empire és hasonlók... A kiállítást járva megcsodálhattuk a metszeteit, lenyomatait és fotóit. Voltak köztük szinte világhírűek, illetve kevésbé ismertek is. Láthattuk többek között saját önarcképét, Vénusz születésének metszetét, illetve az Utolsó vacsorát, amit Warhol fekete-fehéren, 4-szer egymás mellett ábrázolt. Andy több alkotásában használta az ismétlés motívumát, az gondolta ugyanis, hogy az életben minden ismétlődik – a fájdalom, a szenvedés, szinte minden pillanat, és millió másolat, ismétlés is kevés lenne ahhoz, hogy ezt ábrázolja, a szenvedés ugyanis még mindig itt van, jelen, köztünk. Találtunk még a művészt ábrázoló fényképeket is, melyek egy-egy pillanatképet örökítenek meg. Ezek a képeivel szemben voltak kiállítva, így olyan hatást keltettek, mintha az alkotó világába csöppentünk volna, jelen lehettünk volna az alkotáskor. Személyesen Warhol képeit érdekesnek találtam, azonban nem igazán tudtam azonosulni velük, ahogy az absztrakt, modern művek zömével. A kiállítás azonban izgalmas volt, és felejthetetlen emlékként marad meg bennem.

1

Számomra a kiállítás meglepően jó volt. Nem erre számítottam, viszont kellemesen csalódtam.

Tetszett az abszurdítás amit átadott, a kreativitás egy új oldalát láthattam. Tetszettek az egyedi, egyben szimpla művek, és örültem, hogy nem egy nagy kiállítás volt. Gyorsan át lehetett menni mindenem, és volt idő arra is, hogy egy-egy festménynél megálljunk, és jobban megnézzük. Sajnos én képeket nem csináltam, szóval azt nem tudom felmutatni, hogy esetleg melyik mű volt a kedvencem. Leírásra, azt hiszem, Jézust ábrázolta, csak a kontúrvonalak voltak fehéren, fekete vásznon. Valahogy így volt, azt hiszem. Az a festmény fogott meg a legjobban, főleg azért, mert egyszerre volt egyszerű és részletes is.

Nekem ennyi lenne az összefoglalóm a kiállításról. Mindent összevetve, nekem tetszett.

2

Andy Warhol kiállítása valóságos élmény volt számomra. A művekben megláttam azt a különlegességet, ami egyedi módon hozta össze az ipari világot és a művészetet. A vibráló színek és az ikonikus motívumok minden alkotásában mélyebb érzelmi réteget tártak fel előttem. Warhol művei nem csupán a popkultúra és az ipari társadalom szimbólumai, hanem egyfajta mélyebb üzenet hordozói is voltak számomra. Az egész kiállítás során egyfajta új perspektívát kaptam, amely segített jobban megérteni Warhol művészetének sokszínűségét és mélységét. Az alkotásai mögött rejlő gondolatok, a stílusának egyedisége és a társadalomra gyakorolt hatása mind inspiráló volt számomra.

Örömmel töltött el, hogy részese lehettem ennek a kreatív és lenyűgöző világnak, amit Warhol megteremtett.

3

Amikor a tanárnő kijelentette, hogy el szeretne minket is vinni az Andy Warhol kiállításra, nagyon megörültem neki, annak ellenére, hogy mielőtt utánanéztem volna, azt sem tudtam, ki ő. Örültem, hogy eszébe jutottunk, hiszen a művészettörténet-óráknak nem csak az elméleti része fontos ahhoz, hogy egy festő, szobrász akár zenész műveit megismerjük, fontos a vizuális látványa vagy a hallása is annak, amit ő képviselt. Természetesen, mielőtt részt vettünk a kiállításán, fontosnak tartottam utánanézni, ki is volt valójában, és mit képviselt. Az interneten kerestem pár képet, amit készített, és próbáltam kitalálni, mit szeretne üzeni velük. Számomra kissé kárososnak, viszont intelligensnek tűnik. Érdekes személyiség, szerintem vannak a festményei közt olyanok, amik az unalmat, a depressziót jellemzik, de emellett a kivirulást és a pozitívitást is tökéletesen ábrázolja. A képei nem hasonlítathatók a barokk vagy a reneszánsz művészethez, annak ellenére sem, hogy pl.: a Mona Lisát „újraalkotta”. Ő a 20. század alkotója. A kiállításán több képével nem tudtam mit kezdeni, volt, hogy egy képet többször is megnéztem, de nem értettem, mit szeretne velük üzeni.

Természetesen, ezzel semmi probléma sincs, nem véletlenül lett felkapott, hiszen tehetséges. Találtam pár érdekesnek tűnő alkotást, ami nekem személy szerint tetszett. Tetszettek az emberi test felvállalásáról festett képei, az egyszerűséget mutató képei, ill. a fekete-fehér képei is. Az önarcképet is meg kell, hogy említsem. Nem vagyok egy művészeteket kedvelő ember, de az biztos, hogy egy perce sem bánom, hogy részt vettem ezen kiállításán. Kaptam egy kis motivációt és kreativitást tőle, hiszen merte felvállalni a gondolatait, és ez tetszik benne igazán. Akárki is volt ő a magánéletében, annyi biztos, hogy az alapján nem lehet őt megítélni. Szeretem a modern művészetet, ezért akár képes is lennék elképzelni egy-egy képét a szobám falán.

Köszönöm, Fónod tanárnő, hogy elvitt minket és gondolt ránk is, szerintem megérte, és biztos vagyok abban, hogy rajtam kívül sokan gondolják még így.

Ahogy a diákok látták

6

Kicsit deja vu érzésem volt, mintha ezt már láttam volna az Apple és az iPhone-oknál. Az Applenek évek óta nincs semmilyen innovációja, csak lemásolja több éves elmaradással a többi telefongyártót és más köntösbe, más néven eladja méreg drágán, mintha ők találták volna fel a bizonyos technológiát és elmondják a premieren ez mekkora újítás az előző évi modellhez képest. Kicsit ez az érzésem van Warhol műveivel kapcsolatban is. Több száz éves festményeket burkol új köntösbe, kicseréli a nevét és előadja, mintha ő alkotta volna őket. A legszomorúbb, hogy az emberek ahogy a túlarazott iPhone-kért képesek évente 1000 dollárokat fizetni, úgy ilyen művekért is képesek 195 millió dollárt fizetni. Na mindegy, én ingyen is megcsináltam volna.

5

Nagyon érdekesnek találtam a képeket. Sokszor nem tudtam hogy mit akart vele kifejezni de szerintem ezért is volt érdekes. Sok képénél legalább 5 percet kellett állnom hogy rájőjjek mi volt vele a célja. Tetszett, hogy élénk színekkel dolgozott és nem lehangoló árnyalatokkal például feketével vagy szürkével. Hogy a képeket szemlélttem nem értettem hogy miért készült magáról Warholról ennyi kép. Talán ami a legjobban tetszett az a virágos illetve a koponyás képei. A virágok nagyon jól néztek ki azokkal az élénk színekkel. Igazából nagyon örülök a lehetőségnek hogy eljuthattam oda és megcsodálhattam Warhol káprázatos műveit. Most már ha rajzolni támad kedvem kipróbálom az élénk színeket is.

7

Andy Warhol neve a kiállítás előtt számomra ismeretlen volt, csak személyes kedvencem az órákat és hangyákat kedvelő Salvador Dali-t ismertem, szóval kíváncsian vártam milyen lesz... Elvárásaimat magasan meghaladta, amit láttam. Az egyszerű, de mégis briliáns művek sokszínűsége elvarázsolt a bent töltött idő alatt. Voltak bonyolultabb művek is, de nekem az egyszerűbb, kopírozott, de más-más színnel lefestett arcképek, virágok tetszettek a legjobban. Otthon is rákerestem a művészre és a konzervdobozok is remekek voltak. Nem nevezném magamat nagyon művészet iránt érdeklődő embernek, de mindenki lát, hall, tapasztal olyan alkotásokat, amelyek megérintik és ihletik a továbbiakban, van hogy formázzák, megváltoztatják az illető személyiségét. Andy Warhol az utóbbiakat nem érte el nálam, de hagyott maradandó gondolatokat és a pop arthoz is közelebb kerültem. A kis kirándulásunk arra ösztönözött, hogy megismerjek más irányzatokat is, szóval utánanéztam minimálisan a dadaizmusnak. Remélem a következő 4 év is rejteget számunkra hasonló rendezvényeket, még egyszer hangsúlyozom nekem nagyon tetszett!

Nagyon örültem az Andy Warhol kiállításának, mert már nagyon sokat hallottam róla. Láttam már néhány képét, amelyek a 20. század kultikus műveinek számítanak. Ha jól emlékszem, akkor 55 festménye és fotója volt kiállítva, amelyek a pop art művészeti ág mesterművei. Érdekes részesi voltak a kiállításnak azok a képek, amelyek egy koponyasorozatot mutattak be. Andy Warhol megfestette saját stílusában több régi festő művét is, mint például da Vinci Utolsó Vacsoráját. A kiállításán láthattunk több fotót, amely saját magáról készült, ezek is nagyon érdekesen ábrázolták a művészt.

4

A Warhol-kiállítás rendkívül izgalmas és inspiráló volt. Andy Warhol művészetének sokszínűsége és a pop art iránti kötelezettsége valódi élményt nyújtott. A kiállítás bemutatta a művész különböző korszakait, ikonikus műveit és azt a hatást, amit a pop kultúra és a tömegkultúra gyakorolt a művészetére. Lehetőségünk volt közelebbről megvizsgálni Warhol különleges technikáit, például a szitanyomást, és felfedezni azokat a témákat, amelyekre fókuszált munkássága során. Akik érdeklődnek a 20. századi művészet, a pop art vagy a kortárs művészet iránt, valószínűleg élvezni fogják a Warhol-kiállításokat, amelyek bemutatják ennek a kreatív zseninek az egyedi és jellegzetes világát.

